

# Дякую, Мамо, будь ласка, попiклуйтесь про все!

Місяцю, місяцю, ясний місяцю,  
Місяцю, під яким ходив Лі Те Бек.  
Далеко-далеко на цьому місяці  
Росте коричневе дерево.  
Я зрубаю його нефритовою сокирою,  
Обстружу золотою сокирою  
Та побудую будиночок,  
Де піклуватимусь про батька і матір.  
Хочу жити з ними вічно,  
Хочу жити з ними вічно.

Ця сповнена смутку народна корейська пісня зворушує і водночас викликає душевне піднесення. Бажання жити вічно зі своїми батьком і матір'ю є проявом шімджон синівської шанобливості. Ми — сироти, далекі від Небесного Батька, якого втратили, тож нам потрібно знайти наших Істинних Батьків і первісну Батьківщину. Можливість служити любим батькам дарує нам найбільшу радість, ми прагнемо бути поруч із ними скрізь: і в палаці, і в маленькій хатині.

І природа, і люди — усі люблять сонце. Життя може квітнути тільки завдяки сонцю, тоді як місяць дає щось зовсім інше. Сонце уособлює велич, місяць — спокій. Перебуваючи далеко від дому, люди згадують рідне місто і сумують за батьками, споглядаючи саме на місяць, а не на сонце. Пригадую часи, коли ми з чоловіком дивилися на місяць. Ми спостерігали за ним разом із іншими учасниками під час корейського фестивалю жнив Чусок, а також на Новий рік, коли місяць був уповні. Однак бувало це нечасто, бо ми не могли дозволити собі занурюватися у спокій.

Мій чоловік часто повторював фразу: «Після завершення цієї роботи...». Так само казала і я: «Коли ми завершимо всі справи і в нас з'явиться трішки вільного часу — зможемо перепочити». Дехто подумає, що за роки служіння нам після виконання всіх невідкладних завдань випадала така нагода. Однак ця мить відпочинку для нас так і не настала. Натхнена спогадами про свою бабусю Чо, яка кричала «Мансе!» незалежності і порятунку нашої країни, мене охопила радісна пристрасть врятувати людство і побудувати мирний світ.

Я завжди високо тримала прапор миру, успадкувавши благородний дух ненасилля та самостійності Руху Першого березня за незалежність. Моє життя завжди було сповнене відчуття невідкладності, завдяки якому мені вдалося досягти того, що навіть важко собі уявити. Протягом усього життя я докладала великих зусиль, аби виконати всі ті завдання, які поставали переді мною. Єдиним прагненням, до якого линули мої душа і воля, стало бажання присвятити власне життя служінню іншим. Я ніколи не дозволяла своєму тілу відпочивати більше, ніж воно того потребувало, нерідко нехтуючи навіть їжею і сном.

Мій чоловік, преподобний доктор Мун Сон Мьон, знаний також як Батько Мун, був таким самим. Він народився дужим хлопчиком, і якби ліпше дбав про своє здоров'я, то мав би ще більше часу на працю заради побудови кращого світу. Однак він саможертвовно слідував Божій волі, а це завдало неабиякої шкоди його здоров'ю, призвівши врешті до невідворотних наслідків. За чотири-п'ять років до свого вознесіння в 2012 році він ще був у постійному русі, проживав кожен день, немов тисячу років, напружено працюючи як духовно, так і фізично. Наприклад, часто ночував у маленькому рибацькому човні у відкритому морі. Роблячи це заради інших, показував приклад не тільки членам нашої програми океанської церкви, а й лідерам, які його супроводжували, прагнучи допомогти їм розвинути в собі терплячість і вміння долати труднощі.

Батько Мун постійно мандрував між континентами. Зазвичай він літав зі

Сходу на Захід, і ці перельоти вимагали значно більше зусиль, ніж ті, що їх долав між Північчю і Півднем. Він подорожував між Кореєю і США набагато частіше, ніж це дозволяв його вік. Слід було обмежити такі виснажливі мандрівки до одного разу на два-три роки, проте він ніколи на це не зважав. За рік до того, як йому мало виповнитися дев'яносто два, він, здійснив щонайменше вісім перельотів між Кореєю і Америкою, що свідчить про абсолютну самопожертву заради Бога та людства.

Щоденний розклад Батька Муна був дуже виснажливим. Щодня він прокидався о 3-й ранку, робив зарядку, молився та навчався. О 5-й годині разом із послідовниками проводив хундокхве — «зустрічі для читання та навчання». Цей час було присвячено читанню писань, молитвам та повчанням. Під час хундокхве мій чоловік мав чим поділитися, тож нерідко вони тривали і до 10 годин, й ми пропускали не лише сніданки, а й обіди. Щойно и він завершував сесію, похапцем щось перехоплював і їхав перевіряти різноманітні проєкти нашого руху. У свої останні роки, перебуваючи в Кореї, він літав гелікоптером на острів Комун чи в місто Йосу, де ми розвивали риболовлю та рекреаційно-освітні заклади.

У свої сімдесят Батько Мун ще міг фізично витримувати такі навантаження, але впродовж останнього десятиріччя вони його таки підкосили, ставши причиною частих гарячок, а іноді призводили й до гірших наслідків. Проте, він просто ігнорував будь-які симптоми хвороб. Улітку 2012 року Батько Мун важко захворів на запалення легень, і це неабияк усіх насторожило. Ми мали відразу ж звернутися до лікаря, та він постійно відкладав візит, кажучи: «Ми можемо піти після того, як завершимо робити ось це».

Дійшло до того, що рішення вже не підлягало обговоренню — його поклали в лікарню, бо стан здоров'я був уже нестабільний. Якийсь час Батько Мун там пролежав, однак після необхідних медичних обстежень уперто наполягав на виписці. Ми намагалися переконати його залишитися надовше, але той не хотів навіть слухати.

«У мене залишилося багато справ, я не можу просто сидіти тут, у лікарні», — сварив він тих, хто радив зостатися. Тому не було іншого виходу, як забрати його з лікарні. Отже, 12 серпня 2012 року ми повернулися додому і несподівано він сказав: «Я хочу поснідати, сівши навпроти тебе, Омма». Усі, хто це почув, здивувалися, адже я завжди сиділа поруч із ним, а не навпроти. Коли ж подали страви, здавалося, їжа його не цікавила. Він дивився на мене так, наче намагався закарбувати моє обличчя у своїй душі. Я посміхнулася, вклала ложку йому в руку і наповнила його тарілку стравою. «Ці овочі смачні, скуштуй їх», — мовила я.



*Батько і Мати Мун, «Іст-Гарден», Ірвінгтон, Нью-Йорк*

Наступного дня дуже пекло сонце. Це було занадто навіть для середини літа. У цю сильну спеку Батько Мун обійшов частини нашого комплексу Чонвон, розташованого на берегах озера Чонпьон, у супроводі резервуара з киснем, який за розміром значно його перевищував. Повернувшись додому, в Чонджонгун, попросив принести диктофон. З диктофоном у руках він на кілька хвилин поринув у глибокі

роздуми, а тоді потроху почав записувати свої думки.

Він сказав, що ми зможемо рухатися до Царства Небесного лише за умови, якщо подолаємо історію гріхопадіння, повернемося до первісного Едемського саду і будемо слідувати єдиному Богові. Проголосив, що ми зможемо відновити країну, виконавши нашу місію спрямовуючи наші роди. Це був монолог і молитва водночас, що охоплювала початок і кінець, альфу й омегу. «Я все завершив! Я приношу все Небесам», — промовив наостанок. «Усе доведено до кінця, до завершення».

Так сталося, що це була остання молитва Істинного Батька. Із нею він закінчив своє життя. Важко дихаючи, він стискав мою руку. «Мамо, дякую! Мамо, попідуйся про все, будь ласка. Мені жаль... Я щиро вдячний», — сказав він, насилу вимовляючи слова. Він повторював їх знову і знову. Я стискала його руку дедалі міцніше і ласкавим, сповненим любові, голосом, ледь стримуючи сльози, запевнила його, що все буде добре: «Не хвилюйся ні про що».

3-го вересня 2012 року мій чоловік, преподобний доктор Мун Сон Мьон, вознісся в обійми Бога. Відповідно до того, як корейці рахують вік людини, йому було 93 роки. Він спочив з миром у Бонхьянвон, що означає «сад первісної батьківщини», розташованому біля озера на горі Чонсон. Я часто занурювалася в глибокі роздуми, споглядаючи місяць, що сходив над горою Чонсон. «Я зрубаю його нефритовою сокирою, обстружу золотою сокирою та побудую будиночок, де піклуватимусь про батька і матір. Хочу жити з ними вічно». Я тихо повторювала цей вірш знову і знову.